

rachel amphlett

Z KOLÉBKY DO HROBU

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

Kniha
Zlín

Z kolébky do hrobu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Z kolébky do hrobu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Kniha
Řeka
Rodina
Vztahy
Drogy
Hračka
Zlín**

Z KOLÉBKY DO HROBU

rachel amphlett

Z KOLÉBKY DO HROBU

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

Přeložila Alena Gentile

**Kniha
Zlín**

CRADLE TO GRAVE copyright © Rachel Amphlett 2019

The moral rights of the author have been asserted.

Veškerá práva vyhrazena.

Translation © Alena Gentile, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1213-3

ISBN e-knihy 978-80-259-1225-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1226-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1214-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

Michael Cornish položil ruku na rameno svého malého syna. Přecházeli lávku přes řeku Medway a on si byl dobře vědom, jaká nebezpečí v sobě skrývají temné vody pod nimi.

Sedmiletý chlapec nezavřel pusu od chvíle, kdy před půl-hodinou odešli ze svého domu v Loose. Zpočátku byl rozespalý a reptal, že ho táta tahá z postele už v šest ráno. Když se ale Michael podíval do zpětného zrcátka, aby se ujistil, že si chlapec správně zapnul bezpečnostní pás, na Danielově obličeji zářil široký úsměv. Vyhlídka na den strávený s otcem na rybách ho naplňovala radostným očekáváním. Jakmile se auto vydalo po klikaté silnici směrem k řece, spustil ze zadního sedadla lavinu otázek.

Michael věděl, že tohle období nepotrvá věčně.

Právě ten tichý strach teď poutal jeho pozornost k úzké, kamením pokryté stezce, která se vinula od modrého zábradlí mostu a pokračovala podél řeky. Nedokázal se ubránit

myšlence, že mu zbývá už jen pár let, než Daniel vyrostе a rozhodne se, že už nemá chuť trávit sobotní rána s otcem.

Strach se proměnil ve smutek – v předtuchu ztráty.

„Tati, podívej!“

Michael zvedl pohled k volavce, která se vznesla k nebi.

„Vyplašili jsme ji, vid?“

„Neboj, vrátí se. Už jsem ji tady viděl. Dávej pozor, kam šlapeš.“

Chlapec zaškokbrtl, ale rychle se zase narovnal a Michael stiskl jeho ruku ještě pevněji.

Zatímco pokračovali v cestě, zabloudil pohledem k trojici lodí na druhém břehu. Proud řeky jemně pohupoval obytnými motorovými čluny různých velikostí. Barva jejich trupu kontrastovala s bílou palubou a až na jednu měly zatažené záclony – majitelé byli pryč, nebo si přispali.

Na zadní palubě první lodi seděl osamělý muž s kšiltovkou a leštil mosazný pozoun. Kov se leskl v ranním slunci. Když procházeli kolem, zvedl ruku na pozdrav.

Daniel mu nadšeně zamával. „Myslíš, že nám zahraje, tati?“

„Doufám, že ne. Sousedi by mu v tuhle hodinu asi moc nepoděkovali. Možná hrál včera s nějakou kapelou, nebo se připravuje na dnešní večer.“

„Můžeme si někdy taky půjčit loď?“

„Jasně. Nejdřív se ale budeme muset domluvit s mámou.“

„Mohla by jet s námi. Určitě by se jí to líbilo.“

„To máš pravdu, myslím, že jo.“

„Chytím dneska něco?“ Chlapec bezstarostně máchl bambusovou sítkou do kopřiv u cesty.

Z KOLÉBKY DO HROBU

„Možná něco menšího. Ale pamatuj, co jsem ti říkal – musíš být potichu a nehýbat se, jinak je vyplašíš.“

„Dobře.“ Daniel si zvedl jasně červenou sítku k obličejí a posunul si brýle na nose. „Doufám, že to nebude zase jen pulec,“ zamračil se.

„Na ty teď není vhodná doba, kamaráde. Neboj, určitě se ti povede něco chytit.“

Synovo nadšení ho přimělo vrátit se ve vzpomínkách k vlastnímu dětství v Tovilu. Jako kluk chodil s otcem rybařit právě na tohle místo a pokaždé toužil ulovit něco většího než jen malou střevli. Nebo štika.

On chtěl něco výjimečného.

Pak dospěl a řeka na dlouhá léta přestala hrát v jeho životě roli. Teprve když se jim s Michelle narodil Daniel, znovu si vzpomněl na své vlastní dětství a vše, co tehdy tolik miloval. I když musel jako automechanik od rána do večera objíždět zákazníky, Danielovi se snažil věnovat každý volný okamžik. Věděl také, jak moc si Michelle užívá těch pár hodin klidu a ticha, které jí jejich sobotní výpravy poskytovaly.

Po Michaelově pravici cosi zadunělo a nenadálý zvuk ho vytrhl z myšlenek. Po kolejích směřujících k Paddock Wood kolem nich prosvístěl třívozový osobní vlak. Jakmile zmizel mezi stromy, na břehu řeky se opět rozhostilo ticho.

Ozvalo se jemné žbluňknutí. Michael se zastavil a přihrčil se vedle svého syna.

„Nehýbej se! Vidíš ten kus dřeva, co trčí z břehu?“

„Jo.“

„Všiml sis, jak se voda kolem vlní?“

„Proč? Co tam je?“

„Buď hryzec, nebo vydra. Potichu.“

Michael zatajil dech a ukázal na zčeřenou hladinu. V tom okamžiku se z vody vynořil hnědý pruh srsti a mrštně se vyplhal na protější břeh.

„Vydra! Viděli jsme vydru!“ Daniel se na něj otočil a na tváři mu zářil široký úsměv. „To bylo boží!“

„Líbilo se ti to?“

„Jo! Počkej, až to budu příští týden vyprávět ve škole.“ Vklouzl rukou do Michaelovy a zatahal za ni. „Jdeme rybařit, tati?“

„Jasně. Táhle u toho stromu je dobré místo. Tvůj děda mě sem brával, když jsem byl stejně starý jako ty. Tak pojďme.“

O chvíli později už Michael nahodil udici, zabořil boty do měkkého porostu u břehu a uvolnil napětí v ramenou.

Daniel se krčil u vody a zamračeně kroužil sítkou v mělčině. Michael se musel pousmát při pohledu na jeho soustředěný výraz. Lehounký vánek chlapci čechral medově zlaté vlasy, které každým rokem tmavly. Další připomínka skutečnosti, že dětská léta rychle pominou, ať se to jeho otci líbí, nebo ne.

Michael se rozhlédl kolem, ale na břehu řeky nikdo jiný nebyl. Měli to tu celé pro sebe. Vůbec ho to nepřekvapovalo. Léto se pomalu chýlilo ke konci a většina lidí trávila teplé páteční večery až do setmění grilováním nebo posezením na zahrádkách hospod. Včera večer byla role řidiče na něm, a tak nic nepil. Proto byl už brzo ráno u řeky, zatímco Michelle dospávala.

„Co říkáš, nekoupíme cestou domů něco na zub? Myslíš, že by to mámě udělalo radost?“

Z KOLÉBKY DO HROBU

„Určitě!“ Daniel se na něj usmál, ale hned se zase soustředil na svou sítku. „Pořád jsem nic nechytil, tati.“

„Musíš mít trpělivost, chlapče. Kdo si počká, ten se dočká.“

Michael znovu upřel pohled k řece a zamrkal. V dálce něco zahlédl na hladině.

Chvilí nedokázal rozpoznat, co by to mohlo být. Mírný proud unášel cosi, co připomínalo tělo s roztaženými rukama; zachytilo se to o trsy rákosí, pak se pootočilo ve víru a začalo se přibližovat.

Michaelovi přeběhl mráz po zádech a na rukou mu naskočila husí kůže. Polkl a prudce se nadechl. Nejasný obrys se postupně zaostřoval v cosi skutečnějšího – a děsivějšího – a proud to nesl stále blíž. Voda omývala tmavou látku zahalující spodní část těla, zatímco vrchní část byla pokrytá splepenými prameny tmavých vlasů, které jako by...

„Dane, vezmi si sítku. Musíme jít.“

„Ale tati –“

„Teď hned!“

Chytil Daniela za ruku a odtáhl ho od břehu řeky tak, aby stál čelem k železniční trati. Sám se přitom snažil nepodléhat panice.

Vytáhl mobil a podíval se na displej.

Žádný signál.

Se srdcem bušícím až v krku začal rychle navíjet vlasec. Když se mu zachytil a zamotal kolem navijáku, tiše zaklel. Ustříhl háček a spolu s přetrženým vlascem ho hodil do krabice s rybářským náčiním. Popadl ji za rukojeť a druhou rukou sevřel Danielovo zápěstí.

„Pospěš si. Vrátime se k autu.“

„Co se děje, tati?“

„Nic. Jen jsem si vzpomněl, že jsem mámě slíbil, že už budeme doma.“

„Vždyť jsme teprve přišli.“

„Já vím. Vezmu tě sem jindy. Slibuju.“

Michael tu lež vypustil, i když věděl, že na tohle místo se rybařit nikdy nevrátí. Možná už vůbec nebude rybařit.

Nikdy.

Když došli k lávce, ohlédl se k řece. Pozounista zmizel v kajutě své lodi, ostatní čluny zůstávaly prázdné.

Nedaleko stromu, pod nímž ještě před chvílí stál se synem, tělo dál pokračovalo ve své děsivé pouti.

Položil krabici s náčiním na zem a znovu pohlédl na telefon. Dvě čárky. Díkybohu.

„Tísňová linka, kam vás mám přepojit?“

„Na policii.“

„Spojuji.“

„Tati?“ Danielův hlas zněl naléhavěji než předtím. Přistoupil k Michaelovi a odhodil podběrák vedle krabice s náčiním. Spodní ret se mu chvěl. „Co se děje?“

Michael ho jemně postrčil. „Běž a počkej na mě u auta. Hned přijdu.“

Chlapec se vzdálil pomalým, nejistým krokem. Neptal se proč, ani se neohlédl. Michaelovi se sevřelo srdce – jeho syn to nikdy nepochopí, protože on sám mu nikdy neřekne, co viděl.

„Tísňová linka policie.“

Z KOLÉBKY DO HROBU

Zhluboka se nadechl a v té chvíli si uvědomil, že jeho život už nebude jako dřív. Zavřel oči a snažil se promluvit klidným hlasem.

„Na řece Medway, u Tovilského mostu, plave něco tělo.“

KAPITOLA DVĚ

Detektiv inspektorka Kay Hunterová zabouchla dveře stříbrného služebního auta zastříkaného blátem a spěšně následovala svého kolegu.

Detektiv seržant Ian Barnes, kterému už táhlo na padesát a za poslední rok mu spánky ještě víc zešedivěly, nadzvedl pásku, nataženou mezi dvěma ozdobnými sloupky a ohraničující místo činu. Kývl směrem k řece pod nimi.

„Tohle je vnější perimetr,“ řekl. „Po nahlášení jsme tělo našli zachycené u jednoho z pilířů mostu. Hlídka už zajistila potápeče i forenzní tým.“

„A svědek?“ zeptala se Kay.

„Po podání výpovědi jsme ho poslali domů. Řekli ti, že s sebou měl sedmiletého syna?“

„Proboha. Viděl ten kluk něco?“

„Naštěstí ne. Hlídka v té situaci postupovala správně.“

„Dobře.“

Zastavili se uprostřed mostu. Kay se naklonila přes zábradlí a zastrčila si pramen blondatých vlasů za ucho.

Pod nimi se na pěšině podél řeky Medway, zvané Medway Path, pohybovali forenzní technici v bílých kombinézách a kolem nich se hromadilo vybavení.

Trojice potápěčů stála po kolena ve vodě a soustředila se na práci pod ocelobetonovou konstrukcí. Po jejich levici se nad hladinu vynořil čtvrtý potápěč v lesklém neoprenu a se zdviženou rukou něco gestikuloval směrem ke kolegům.

„Tak tady to máme pod kontrolou,“ poznamenal Barnes.

Na betonovém molu poblíž lodí se shluklo asi šest lidí. Opo-
dál stáli dva uniformovaní policisté, oba s otevřenými bloky v rukou, a jeden z nich právě mluvil do vysílačky.

„Co majitelé těch lodí?“ Kay pokynula ke třem motorovým člunům na protějším břehu. Všimla si, že jsou mezi nimi i dvě ženy. Všichni se zdáli být středního věku, možná o něco starší.

„Co o nich víme?“

„Jsou místní,“ odpověděl Barnes. „Jeden pár – ti na tom člunu úplně na konci – je z Thanetu a podle jejich slov sem jezdí každý druhý víkend odpočívát. Majitelé té druhé lodi jsou z Yaldingu a zastavili se tu na noc cestou k ústí řeky, kam mají namířeno dnes. Až na jednoho z nich ráno ještě všichni spali,“ dodal. „Ten člun nejbližší k nám patří místnímu jazzovému muzikantovi. Dneska ráno zahlédl našeho svědka, jak jde podél řeky směrem k oblíbenému rybářskému místu. Je to tam nahoře, u toho buku.“

Kay si zastínila oči před ranním sluncem.

Z KOLÉBKY DO HROBU

Koryto řeky se od Tovilu pozvolna stáčelo a po jeho pravé straně se za pásem stromů jako zrcadlo vinula železniční trať. Široký travnatý břeh se mírně svažoval od kolejí k Medway Path, která se táhla do dálky směrem k East Farleighu. Kolem kvetlo polní kvítí a po hladině ladně plul párek labutí. Dokonalá kentská idylka.

Až na to tělo pod mostem, na němž právě stála.

Plácla dlaněmi o zábradlí a otočila se na Barnese. „Tak jde-me. Kdo to tam má dole na starost?“

„Harry Davis. Měl hlídku s Parkerem, když přišlo hlášení. Byli na místě první.“

Kay následovala Barnese na druhou stranu lávky a zvednutou rukou pozdravila postaršího seržanta, který stál dole na cestě.

„Dobré ráno, Harry. Skvělá práce, zorganizovali jste to tady rychle.“

Seržant jí podal desky s poznámkami. „Díky, šéfová. Dobré ráno, Iane.“

Kay podepsala vyšetřovací protokol, pak se zastavila u modro-bílé pásky, která se ve větru vlnila nad hladinou, a upřela pohled na skupinu potápěčů, kteří jen o pár metrů dál rozmlouvali s forenzními techniky.

„Jak to vypadá?“

Harry se otočil a ukázal k siluetě těla, které leželo v prople-tenci rákosí u nohou jednoho z potápěčů. Znechuceně se ušklíbl.

„Asi před deseti minutami se jim podařilo vyprostit tělo z pilíře mostu. Herriet je tady. Lucas bude někde poblíž – už potvrdil, že je ten chlap mrtvý.“

Kay se rozhlédla a spatřila forenzního patologa o kus dál na břehu. Za jeho zády se mezi stromy rýsovaly vrcholky kancelářských budov v Maidstone.

Lucas Anderson držel jednou rukou u ucha mobil a druhou gestikuloval. Když ji spatřil, ukázal na hodinky a znovu se věnoval hovoru.

Kay se pohledem vrátila k trojici forenzních techniků v bílých kombinézách. Nejmenší z nich, šéfka výjezdové skupiny Harriet Bakerová, právě vykročila směrem k nim.

„Dobré ráno oběma,“ pozdravila je. Stáhla si roušku, která jí zakrývala ústa a nos, a aniž by sundala rukavice, palcem ukázala přes rameno. „Identifikace toho těla bude fakt nezávěrná.“

Kay se zachvěla. „To bylo ve vodě tak dlouho?“

„Ne, ale chybí mu obličej.“

Po jejích slovech zavládlo překvapené ticho.

„Cože?“ vydechl nakonec Barnes.

„Přesně jak říkám,“ potvrdila. „Kdoví, koho musel ten chlap tak naštvat, ale jedno je jisté: do řeky Medway rozhodně nespádl náhodou.“

„Do háje,“ zamumlala Kay a ohlédla se na Lucase, který se k nim právě připojil. „Dobré ráno.“

„Zdravím, Kay.“ Anderson si potřásl rukou s oběma a zastrčil telefon do kapsy.

„Pěkný začátek dne, co?“ poznamenal Barnes se zdviženým obočím.

„Mám dva techniky na dovolené,“ postěžoval si Lucas. „A teď tohle.“

Z KOLÉBKY DO HROBU

„Tak do toho,“ vyzvala je Kay. „Co pro nás máte? Co zatím víme?“

Lucas se poškrábal na bradě. „Samozřejmě všechno potvrdím až po pitvě, ale Harriet vám už nejspíš řekla, že tomu muži chybí větší část obličeje. Podle prvního ohledání to vypadá na střelnou ránu do týla – výstřel způsobil poškození i v přední části.“

„Jak dlouho myslíte, že v té vodě byl?“ zeptala se Kay.

„Podle otoku těla soudím, že moc dlouho ne. Pokud tam spadl obličejem dolů – nebo ho někdo shodil – moc vody do sebe nedostal. V plicích jí taky nebude tolik, aby se dalo mluvit o utonutí. Ale potvrdím to až po pitvě.“

„Myslíte, že k tomu došlo tady v téhle části řeky?“ Kay se opět zadívala na tým forenzních techniků, kteří se skloněnými hlavami prohledávali břeh mezi stromy.

„Nemyslím si,“ odpověděla Harriet. „Můj tým zajišťuje úsek proti proudu, aby to vyloučil – tam prý svědek tělo poprvé zahlédl.“

„Takže sem doplávalo?“ zeptal se Barnes.

„Už to tak vypadá. Aspoň podle svědka a zprávy od potápěčů.“

Kay se s přimhouřenýma očima znovu zadívala směrem k místu, kde se řeka zvolna stáčela doleva a pak o necelého půl kilometru dále mizela z dohledu.

„Tak odkud se sem sakra dostal?“

KAPITOLA TŘI

Než se Kay s Barnesem vrátili přes lávku ke svému autu, stála už ve slepé ulici trojice dalších hlídkových vozů a dodávka koronera. Za auty zaparkovanými u křižovatky s hlavní silnicí se za policejní páskou shromáždil hlouček zvědavců, kteří se snažili zjistit, co se tu stalo. Kay vzhledla k nebi, kde jim nad hlavami kroužil vrtulník, a pak se zadívala zpátky k řece.

„Do háje, už přilétli i supi.“

Barnes zvedl ruku na pozdrav jednomu z koronerů a kývl směrem k lávce.

„Můžete s tím trochu pohnout a odvézt tělo co nejdřív?“ zavolal na něj. „Než si natočí všechny záběry do večerních zpráv. Tímhle tempem tu za chvíli budeme mít celé procesí novinářů.“

Muž se zamračil. „Byl tu už patolog?“

„Je dole s techniky. Můžete si od něj vyžádat povolení k převozu.“

„Dobře. Nechte to na nás.“

Kay sledovala, jak muž přechází lávku, pak poklepala Barnesovi na rameno a kývla směrem k autu. „Jedeme zpátky na stanici. Musíme tím seznámit se situací a zjistit, kde se oběť mohla dostat do vody.“

Zatímco Barnes řídil, procházela textové zprávy a delegovala další úkoly, aby se mohla plně soustředit na vyšetřování případu těla, které právě vytáhli z řeky. Když vůz zpomalil, zvedla hlavu a s překvapením zjistila, že už stojí u bezpečnostní brány vjezdu do městské policejní stanice.

„To byla sakra rychlost.“

„Takhle brzo je město ještě průjezdné. Všimla by sis toho sama – kdybys aspoň jednou zvedla oči od mobilu, což se od chvíle, kdy jsme vyjeli z Tovilu, nestalo,“ pokáral ji Barnes s předstíranou výčitkou.

Kay ho následovala do budovy. Vystoupali po schodech do patra a na konci chodby zahnuli doprava. Barnes otevřel dveře a společně vstoupili do prostorné kanceláře. Předními okny sem pronikaly sluneční paprsky, a i přes silná skla dovnitř doléhal hluk aut projíždějících po Palace Avenue.

Kay se na prahu na okamžik zastavila a nechala Barnese vejít prvního. Pak se zhluboka nadechla. Čekalo je vyšetřování nového případu – a s ním i všechny komplikace a problémy, které znovu prověří její schopnosti. Úlevně vydechla, když zahlédla, jak se mezi stoly proplétá známá vytáhlá postava a míří k ní. Muže následovala asi třicetiletá žena s krátkými havraními vlasy, sotva s ním stačila držet krok.

„Dorazili jsme, jak nejrychleji to šlo,“ pokynul Gavin Piper Barnesovi místo pozdravu a zastavil se u jeho stolu.

Z KOLÉBKY DO HROBU

Kay si s lehkým údivem prohlížela konstáblovy blondaté nezkontné vlasy trčící do všech stran i jeho čerstvě opálenou pleť.

„To fakt není fér, Pipere. Vždyť jsi měl jen pět dní dovolené.“

„No jo – a vidíš, jaké přivítání mě tu čeká,“ odfrkl si. „Už víme, o koho jde?“

„Ne. A nebude snadné to zjistit. Lucas nás informoval, že oběti někdo prostřelil obličej.“

Detektiv konstábl Carys Milesová bolestně sykla a pak procedila mezi zuby: „Do háje... ten musel někoho pěkně vytočit. Měl u sebe něco, podle čeho bychom ho mohli identifikovat?“

Kay zavrtěla hlavou. „Podle Harriet vůbec nic. Pojďte se posadit, všechno vám vysvětlím.“

Přesunula se k velké bílé tabuli, kterou Gavin mezitím připravil. Z vedlejší nástěnky odstranil všechna obvyklá oznámení a připnul na ni mapu řeky Medway, na níž už bylo vyznačeno místo nálezu těla.

Kay se ohlédla na skupinku mladších kolegů postávajících po stranách místnosti. Někteří byli v uniformě, jiní v civilu.

Vzala do ruky tlustý fix a obrátila se k týmu: „Skvělý začátek, Pipere.“

Carys ji krátce přerušila, když před ni postavila hrníček s kávou.

„Díky,“ navázala Kay, „takže si rozdělíme úkoly. Gavine, potřebuju, abys v téhle zasedačce co nejdřív připravil naši operační místnost. Spoj se s Theresou z administrativy a zjisti, jestli by nám po dobu vyšetřování mohli přidělit Debbie Westovou. Zná to tady a já bych ji ráda měla v týmu jako vedoucí kanceláře.“

Gavin si po celou dobu dělal poznámky. „Mám to, šéfová. A co IT?“

„Ať ti pomůžou. Je nezbytné, aby na tom ještě před obědem dělalo co nejvíc lidí. Obávám se, že tenhle případ nám na celý týden spolkně většinu kapacit. Carys, mohla by ses postarat o doplnění té mapy? Zjisti, kam až sahá tenhle úsek řeky, než narazí na jez nebo stavidlo. Zavolej i na místní pobočku Agentury pro životní prostředí a požádej o přehled průtoků na tomhle úseku. Než vyrazí pátrací týmy, musíme vědět, odkud se tam to tělo mohlo dostat, abychom zúžili oblast.“

Milesová zvedla oči od poznámek. „Chceš, aby začali prohledávat jak úsek, odkud tělo mohlo připlavat, tak i místo nálezu u Tovilu?“

„Rozhodně,“ přikývla Kay. „Musíme počítat i s tím, že pachatel z místa činu odešel podél řeky. Pokud druhý tým začne tam, kde se oběť mohla dostat do vody, ušetříme spoustu času. Je potřeba to zjistit ještě dnes. Iane, ty zatím zůstaneš tady a projdeš databázi pohřešovaných a hledaných osob. Zkus se podívat, jestli to, co zatím o oběti víme – výška, přibližná váha, barva vlasů – neodpovídá některému ze záznamů.“

„Jasně šéfová,“ přikývl Barnes.

Kay dopsala poznámky na tabuli, zacvakla uzávěr fixy a obrátila se zpět k týmu.

„Carys, jakmile budeš hotová s Agenturou pro životní prostředí, přesuneš se dolů k řece a zkoordinuješ se s Harrietiným týmem i pátrači. Chci, abys mi průběžně podávala zprávy o všem, co se tam děje, abych mohla informovat tým tady v zasedačce.“

Z KOLÉBKY DO HROBU

Detektiv konstábl Milesová přikývla. „A co média, šéfová?“

V tu chvíli k nim zvenku dolehl dunivý zvuk vrtulníku a Kay nevrle svraštila obočí.

„To nechte na mně. Domluvím se s šéfinspektorem Sharpem na společném prohlášení, než se rozjede kolotoč spekulací. Tak – a teď všichni do práce.“

KAPITOLA ČTYŘI

Carys převzala od seržanta Harryho Davise mapu a s přimhouřenýma očima si prohlížela lesknoucí se hladinu řeky Medway.

Policejní potápěči odešli už před půlhodinou. Ve vodě se nenašly žádné další stopy, které by vedly k identifikaci oběti, a na břehu řeky zůstala jen skupinka uniformovaných policistů a forenzních specialistů čekajících na její pokyny.

V kapse vesty, kterou si přehodila přes bundu, se rozvibroval mobilní telefon. Když uviděla číslo na displeji, na okamžik zatajila dech.

„Detektiv konstábl Carys Milesová.“

„Detektive, tady Ray Annerley z Agentury pro životní prostředí. Mám pro vás informace, které jste potřebovala.“

„Díky, že jste se ozval tak rychle. Co pro mě máte?“

„S ohledem na roční období a na to, že jsme v posledních dnech nezaznamenali žádnou povodňovou situaci, se ten muž

mohl dostat do vody kdekoli v úseku mezi zdymadlem v East Farleighu a Tovilem.“

„Ale to je úsek dlouhý víc než tři kilometry,“ povzdechla si Carys.

„Obávám se, že nic přesnějšího vám neřeknu. East Farleigh je z vaší pozice první plavební komora a nemyslím, že by se přes ni tělo dostalo, aniž by si ho někdo všiml.“

„Jak dlouho podle vás trvalo, než ho sem proud donesl?“

„Myslíte od zdymadla? Nanejvýš den.“

Carys mu poděkovala a hovor ukončila. Časové údaje Agentury pro životní prostředí se alespoň shodovaly s předběžnými závěry patologa.

„Tak jo, pojdte všichni sem, ať můžeme začít. Dostali jste od Harryho mapu s vyznačenou Medway Path?“

Mezi přítomnými se ozval souhlasný šum.

„Z Agentury pro životní prostředí mi právě potvrdili, že naše pátrací oblast by měla začínat u plavební komory v East Farleighu. S ohledem na průtok a aktuální podmínky se shodují s názorem Lucase Andersona, že oběť byla ve vodě maximálně jeden den. Budeme se tím řídit a rozdělíme se do dvou skupin: první bude postupovat od místa nálezů, druhá začne u zdymadla v East Farleighu.“

Na chvíli se odmlčela a zkontrolovala si poznámky. Cítila, jak jí po zádech stékají kapky potu. Potřebovala se uklidnit. Za sebou měla nespočet pátracích akcí, ale tohle bylo poprvé, kdy za jednu z nich nesla odpovědnost.

Když ji Kay pověřila koordinací pátracích týmů, byla na to náležitě hrdá. Teď si ale začala naplno uvědomovat rozsah

Z KOLÉBKY DO HROBU

toho, co je čeká, a spolu s tím přicházela i rostoucí nervozita. Kéž by měla po ruce policejního specialistu na pátrací akce – ten ale uvízl v dopravní zácpě někde u Folkestone a do Maidstone měl dorazit až za dvě hodiny.

Kay nebyla ochotná čekat, a tak mezitím pověřila vedením pátrání seržanta Harryho Davise, který měl stanovit a koordinovat jeho počáteční parametry.

Carys si odkašlala. „Naším cílem je najít jakékoli důkazy, které by mohly souviset s obětí nebo pachatelem. V tuto chvíli nevíme, kde se oběť dostala do vody, takže hledáme známky zápasu, krvavé stopy po střelné ráně a jakékoli další indicie. Musíme počítat i s tím, že pachatel mohl po činu uprchnout podél Medway Path.“

Otočila mapu a ukázala na satelitní snímek vytištěný na její zadní straně.

„Když se na to podíváte, uvidíte, že mezi tímto místem a East Farleighem je hned několik přístupových cest, kudy mohl pachatel odejít. Další uniformovaná hlídka právě provádí domovní šetření v okolních ulicích, my ale budeme muset prověřit všechny cesty, které se napojují na hlavní stezku podél řeky Medway.“

Pohlédla na shromážděné. „Je mi jasné, že před sebou nemáme zrovna lehký úkol, ale budeme mít k dispozici ještě téměř jedenáct hodin denního světla. Detektiv inspektorka Hunterová už požádala velitelství o posily, takže by se k nám během dne měli připojit další lidé, kteří s pátráním pomohou. Máte nějaké dotazy?“

Když nikdo nezvedl ruku, obrátila se na postaršího seržanta po svém boku.

„Harry, mohl byste vyrazit s první skupinou?“

Davis přikývl a začal rozdávat pokyny svým kolegům.

Carys sledovala, jak se vzdalují po cestě podél řeky dál od lávky, a pak se obrátila k ostatním členům týmu.

„Tak pojďme na to.“

Carys odehnala roj dotěrných komárů, stáhla si tmavě modrou kšiltovku hlouběji do čela, a než vkročila na středověký most v East Farleighu klenoucí se přes řeku Medway, tiše zaklela.

Za jejími zády dál projížděla auta.

Protože ji pracovník Agentury pro životní prostředí ujistil, že se oběť musela dostat do vody až za zdymadlem nalevo od mostu, netroufla si navrhnout jeho uzavření. Tahle rušná komunikace byla oblíbenou spojnici pro všechny, kdo mířili na jižní předměstí Maidstone, a úzkou silnici řídily semaforey, které na most pouštěly vždy jen několik aut najednou. Kdyby si vyžádala úplnou uzavírku bez pádného důvodu, kolegové z dopravního by si určitě neodpustili pár sarkastických poznámek.

Se sevřenými rty si prohlížela jez, oddělený od zdymadla betonovým molem. To umožňovalo lodím pokračovat v plavbě po řece a zároveň dávalo místním úřadům možnost regulovat průtok vody.

Opřela se o vápencový oblouk a sledovala, jak uniformovaní policisté v krátkých řadách prohledávají okolí stezky. Rozdělila je do skupin: pětice šla v čele, druhá skupina postupovala za nimi. Jako poslední je následovali tři forenzní technici, kteří měli za úkol zajistit veškerý nalezený důkazní materiál k dalšímu zpracování.

Z KOLÉBKY DO HROBU

Carys se zhluboka nadechla, počkala, až se provoz na silnici na okamžik zastaví, a přeběhla vozovku. Po její levici stála budova z červených cihel. Stará čerpací stanice měla okna zakrytá žaluziemi, aby dovnitř nepronikalo ostré slunce – nebo aby nebylo vidět na skupinky policistů pročesávajících okolí.

Na parkovišti za benzínkou na chvíli zpomalila, protáhla se mezi dvěma hlídkovými vozy a spěšně zamířila zpátky pod most, kde pracovali její kolegové. Prošla kolem techniků z forenzního a dohnala jednoho z policistů z druhé pátrací skupiny.

Konstábl Aaron Steward se zastavil a svou mohutnou postavou Carys převýšil.

Dlaní si zakrývala oči před prudkým sluncem a kývla směrem k ostatním týmům. „Máte už něco?“

„Zatím ne,“ odpověděl. „Po stranách zdymadla jsme našli žádné krevní stopy. Zkontrolovali jsme i druhou stranu blíž k jezu.“

Carys vytáhla mobil. „Mám tady dole signál, můžu se k vám připojit.“

„To je dobře.“

Postavila se do řady mezi kolegy a upřela pohled k zemi. Každý postupoval systematicky a očima pečlivě prohledával drsný povrch šterkové cesty. Dva policisté po její levici prohlíželi hustou vegetaci mezi Medway Path a plotem, který ji odděloval od železniční trati.

Carys si zvedla límec bundy, aby si chránila krk před sluncem, když vtom na ni zavolal jeden z policistů ze skupiny před nimi. Po pravé straně vyčníval z vody betonový můstek.

Se zatajeným dechem sledovala trojici policistů, kteří pečlivě prohledávali jeho nerovný povrch. Rozpoznala mezi nimi konstábla Devea Morrisona, jak klečí a naklání se přes okraj. Když se zase opatrně posadil, otočil palec dolů na znamení, že nic nenašel.

„Takže žádné stopy krve ani nic jiného,“ povzdechl si Stewart.

Carys roztáhla mapu. „Kde se dostaneme k první odbočce?“

„Asi o kilometr dál je pozemek, odkud je přístup směrem na Barming. Podle satelitního snímku to vypadá, že tam lidé často odstavují hlavně úzké říční čluny.“

Přetočila si mapu k sobě a zamyšleně svráстила čelo. „Jestli tam stojí dům a kolem je tolik lodí, člověk by čekal, že někdo zaslechne výstřel a nahlásí to.“

„Možná jo, ale všude kolem jsou pole, takže si klidně mohli myslet, že někdo jenom plaší ptáky. Když na to člověk nemá vycvičený sluch, může výstřel zaměnit třeba i za prasknutí výfuku.“

Carys se nervózně ohlédla za první skupinou v naději, že budou mít něco nového. Pak zasunula mapu zpátky do kapsy a pokračovala dál, aby se nemusela soustředit na nepříjemné pocity, které jí svíraly žaludek.

Co když toho muže zastřelili někde úplně jinde a teprve potom ho hodili do řeky? Jenže to by jeho tělo museli odtáhnout přes pole a rušnou železniční trať. A pak ho nějak dostat přes most. Vzhledem k tomu, kolik aut tam ve dne v noci projíždí, by to bylo až příliš riskantní...

Ze zamyšlení ji vytrhlo houkání projíždějícího vlaku a ona se nechtěně zachvěla. K tomuto úseku trati se vázalo až příliš

Z KOLÉBKY DO HROBU

mnoho vzpomínek – vzpomínek, které ji v noci budily ze spaní, kdykoli se v duchu vracela k tomu, co by bylo, kdyby se to tehdy nestalo...

„Něco mají!“

Stewartův hlas přerušil její myšlenky a Carys okamžitě zvedla hlavu.

„Kde?“

Konstábl ukázal na policistku napravo od prvního týmu, která zvednutou rukou zastavila celou skupinu. Carys pevně sevřela pěsti a sledovala, jak se žena přibližuje k barevnému motorovému člunu zakotvenému u stezky a přitom metodicky prohledává vysokou travu na břehu. Když se ujistila, že je cesta volná, kolega jí pomohl přelézt zábradlí. Nejprve zaklepala na dveře kabiny a potom nahlédla kulatým okénkem dovnitř. O vteřinu později se prudce otočila a mávnutím ruky jim dávala znamení.

„Počkejte tady,“ obrátila se Carys na Stewarda. „Tohle by mohlo být ono.“

KAPITOLA PĚT

Když Carys doběhla k lodi, všimla si, že má na přídi modře pruhovaného trupu nápis *Lucky Lady*. Na zádi bylo bílou barvou zřetelně vyznačeno registrační číslo. Velké okno na levé straně kabiny i dvě menší čelní okna měla zatažené závěsy.

Policistka Laura Hanwayová se představila a ukázala na dveře. „Jsou zamčené, ale na palubě i na pravé straně kabiny jsou stopy krve.“

Carys se vrátila k zádi, kde jí policistka podala ruku a pomohla jí vyhoupnout se na laminátovou palubu. Stejně jako většina lodí kotvících v Tovilu měla i tahle otevřený kokpit – šedá nepromokavá plachta ležela srolovaná v rohu.

Policistka s hnědými vlasy staženými do úhledného drdolu ustoupila, aby Carys uvolnila místo. Rukou v rukavici ukázala ke kajutě. „Dveře jsou zamčené, ale vypadá to, jako by tu došlo k potyčce.“

„Dobře, slezte dolů a přiveďte sem forenzní techniky, aby mohli začít odebírat vzorky,“ vyzvala ji Carys. „Pak nahlaste to registrační číslo Agentuře pro životní prostředí a požádejte je, ať se spojí s operačním, jakmile budou mít nějaké informace. A pošlete sem Aarona.“

„Rozumím.“

Carys se obrátila k vyčkávajícím členům pátracího týmu. „Pokračujte v prohledávání okolí. Tři z vás se zaměří na břeh řeky kolem lodi. Tohle by mohlo být místo, kde se oběť dostala do vody.“

O chvíli později se k ní na palubě připojil Aaron Stewart. „Tak co tu máme?“ zeptal se a tázavě pozvedl obočí.

„Zůstaňte u dveří kabiny,“ vyzvala ho Carys. „Nechci, abychom kontaminovali stopy víc, než je nutné.“

„Dobře.“

„Laura má pravdu. Uvnitř to vypadá jako po výbuchu, a když se podíváte sem, jsou tu stopy krve. Dveře jsou zamčené a náhradní klíč nikde. Myslíte, že byste je dokázal vyrazit?“

„Máme k tomu oprávněný důvod?“ ujistil se.

„Jeden mrtvý muž, jasné známky zápasu a možná někdo další uvnitř, kdo potřebuje lékařskou pomoc.“

„Tak prosím ustupte.“

Carys udělala pár kroků stranou od okna kabiny a zůstala stát za Stewartem, který vykročil ke dveřím. Prohlížela si krvavé skvrny. Tohle musí být to místo, pomyslela si. Žádný rybář při smyslech by svou loď nenechal v takovém stavu.

Jakmile Stewart kopl do dveří, zámek povolil a tenké dřevo se rozletělo na třísky. Pak vytáhl z opasku obušek a otočil

Z KOLÉBKY DO HROBU

se na Carys: „Se vší úctou vás musím požádat, abyste zůstala tady.“

„Jasně.“ Carys vytáhla svůj obušek a zůstala stát ve dveřích, zatímco policista sklonil hlavu a protáhl se pod nízkým rámem dovnitř kabiny.

Do nosu ji udeřil štiplavý zápach linoucí se z obytného prostoru lodi. Sklonila se, aby skrze rozlámané zbytky dveří, které ještě visely na pantech, viděla do kajuty.

I přes zatažené závěsy pronikalo dovnitř tlumené světlo a vrhalo po kabině ponuré stíny. Ve vzduchu viselo cosi temného a zlověstného. Stewart postupoval pomalu a opatrně, jeho vysoká postava se lehce kolébala ze strany na stranu. Obušek pevně svíral v ruce.

„Policie! Je tu někdo?“ zvolal. „Jste-li zraněni, ozvěte se.“

Carys ani nedýchala.

Na lodi panovalo naprosté ticho.

„Jsou tu dveře do přední kajuty,“ zavolal Stewart. „Jdu dovnitř.“

Ozvala se tupá rána, když narazil do dřeva, a pak tiché zaklení.

„Co se děje?“

„Všechno v pořádku. Nikdo tu není, ale radši se pojdte podívat.“

Carys se rukou v rukavici přidržela rámu dveří a opatrně sestoupila po čtyřech schůdcích do kajuty. Pak zamířila ke Stewartovi na jejím opačném konci.

Loď se na vodě zakolébala a ona musela roztáhnout ruce, aby udržela rovnováhu. Rozhlížela se po otevřených zásuvkách